

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 10Sžk/34/2020
Identifikačné číslo spisu: 5019200323
Dátum vydania rozhodnutia: 30. marca 2023
Meno a priezvisko: JUDr. Elena Berthotyová
Funkcia: predsedníčka senátu, sudkyňa spravodajkyňa
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2023:5019200323.1

ROZSUDOK

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a členov senátu JUDr. Mariána Trenčana a prof. JUDr. Juraja Vačoka, PhD., v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): O. H., bytom: H. XXX/XX, XXX XX J., dátum narodenia: XX.XX.XXXX., právne zastúpený advokátom JUDr. Janou Hanuliakovou, DiS., so sídlom: Raková 702, 023 51 Raková, sídlo kancelárie: Matičné námestie 1427, 022 01 Čadca, proti žalovanému: Okresný úrad Žilina, odbor výstavby a bytovej politiky, so sídlom: Vysokoškolákov 8556/33B, 010 08 Žilina, za účasti ďalšieho účastníka konania: Slovak Telekom, a.s., so sídlom: Bajkalská 28, 817 62 Bratislava, IČO: 35 763 469, zastúpený advokátom JUDr. Petrom Škerlíkom, so sídlom: ul. L. Štúra 2045/9, 026 01 Dolný Kubín, sídlo kancelárie: ul. J. Ťatliaka 2051/8, 026 01 Dolný Kubín, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OU-ZA-OVBP2-2019/008223/Kod zo dňa 28. marca 2019, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 31S/42/2019-102 zo dňa 03. júna 2020, takto

rozhodol:

- I. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a .
- II. Účastníkom kasačného konania sa právo na náhradu trov kasačného konania nepriznáva.

Odôvodnenie

I.

Priebeh a výsledky administratívneho konania

1. Obec Klokočov (ďalej aj „prvostupňový správny orgán“ alebo „stavebný úrad“) vydala územné rozhodnutie pre navrhovateľa: Slovak Telekom, a.s. Bratislava, Bajkalská 28, Bratislava (ďalší účastník konania) sp. zn. Výst.879/2018/Ča zo dňa 18.10.2018 (ďalej aj „prvostupňové rozhodnutie“ alebo „územné rozhodnutie“) podľa § 39 zákona č. 50/1976 Zb. Z. z. Zákon o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) (ďalej len „stavebný zákon“), ktorým rozhodla o umiestnení stavby: „ZS a RR bod Hrubý Buk - CA-HRB“, ktorá bude umiestnená na pozemku parc. č. CKN XXXX/X, XXXX, XXXX/XX, XXXX/X v kat. úz. N., tak ako je zakreslená v situačnom výkrese, ktorý tvorí neoddeliteľnú súčasť uvedeného územného rozhodnutia.

2. Žalovaný rozhodnutím č. OU-ZA-OVBP2-2019/008223/Kod zo dňa 28. marca 2019 (ďalej len „preskúmané rozhodnutie“) zmenil rozhodnutie stavebného úradu tak, že výrokovú časť tohto

rozhodnutia v celom rozsahu nahradil novou výrokovou časťou, v ktorej povolil umiestnenie stavby a upravil podmienky jej umiestnenia tak, aby zodpovedala požiadavke zákonnosti najmä podľa ustanovenia § 39a ods. 1 a 2 stavebného zákona. Žalovaný svoje rozhodnutie odôvodnil nasledovne:

- žalobca pred vydaním územného rozhodnutia vyslovil nesúhlas s vedením prístupovej cesty k povolovanej stavbe cez pozemok s parc. č. XXXX/X. C KN, ktorý podľa neho „pozostáva“ z viacerých parciel E KN, ku ktorým má spoluvlastnícky podiel z dôvodu, že tieto pozemky užíva a obhospodaruje a užívaním tejto cesty by bolo do užívania zasahované a zasahované aj do užívania jeho rodinného domčeka a teda do vlastníckeho práva. Stavebný úrad túto námietku zamietol s poukazom na úpravu § 66 zákona č. 351/2011 Z. z. o elektronických komunikáciách (ďalej aj „zákon o elektronických komunikáciách“) s odôvodnením, že miesto pre umiestnenie navrhovanej základňovej stanice nie je vybrané náhodne, ale tento výber vychádzal z existujúcej verejnej elektronickej komunikačnej siete a jej nové prvky sú preto situované v návrhu tak, aby boli optimálne z hľadiska šírenia príslušných signálov s prihliadnutím na členitosť terénu a počet potencionálnych užívateľov siete v danom území, ktoré má stanica pokrývať,

- vo vzťahu k dotknutému stavebnému pozemku s parc. č. XXXX/X C KN uviedol, že tento pozemok bol vytvorený zlúčením viacerých pozemkov E KN a jedným z nich je aj pozemok parc. č. XXXXX E KN, ktorého podľa výpisu z LV č. XXXXX je žalobca minoritným podielovým spoluvlastníkom v rozsahu podielu 1/10. Žalobca nepreukázal právnu skutočnosť, na základe ktorej by mu malo prislúchať oprávnenie pozemok parc. č. XXXX/X C KN v celosti a výlučne a vo svoj prospech užívať, napríklad predložením dohody podielových spoluvlastníkov o obhospodarovaní pozemku parc. č. XXXXX E KN. Takýto dôkaz nepredložil ani v územnom konaní a ani k podanému odvolaniu v rámci správneho konania. Pretože v priebehu konania a ani v rámci odvolacieho konania žalobca neuviedol spôsob, akým má pozemok parc. č. XXXXX . E KN, ku ktorému má spoluvlastnícky podiel 1/10, doteraz nerušene užívať (obhospodarovať) a neuviedol ani žiaden relevantný dôvod, pre ktorý by malo byť toto jeho doterajšie užívanie uskutočnením telekomunikačnej stavby sťažené alebo úplne zmarené v dôsledku „prístupovej cesty“, ktorá navyše ani nebola predmetom návrhu, žalovaný sa s touto jej odvolacou námietkou nemohol v súvislosti s posudzovaním primeranosti navrhovanej stavby (nevyhnutná miera a nevyhnutný rozsah) náležite vysporiadať,

- poukázal na § 66 ods. 5 zákona o elektronických komunikáciách, v zmysle ktorého je vlastník alebo užívateľ nehnuteľnosti, ktorý je v dôsledku výkonu práv podniku obmedzený v obvyklom užívaní nehnuteľnosti oprávnený na jednorazovú primeranú náhradu za nútené obmedzenie užívania nehnuteľnosti. Túto náhradu za nútené obmedzenie v užívaní si môže vlastník alebo užívateľ nehnuteľnosti od podniku uplatňovať do jedného roka od vzniku nároku a v prípade, že nedôjde k dohode, každý z nich môže podať súdu návrh na rozhodnutie do šiestich mesiacov odo dňa uplatnenia si nároku v príslušnom podniku (v tomto prípade ďalšieho účastníka konania). V dôsledku uvedeného žalovaný nemohol prisvedčiť tvrdeniu žalobcu, že ďalší účastník konania nepreukázal, že stavbu na pozemku žalobcu bude uskutočňovať v nevyhnutnej miere a v nevyhnutnom rozsahu a prisvedčiť teda aj tvrdeniu, že v prípade navrhovanej stavby nejde o verejný záujem,

- k námietke, že stavba môže byť uskutočnená len na jednom stavebnom pozemku, žalovaný poukázal na znenie § 39a ods. 1 stavebného zákona, v zmysle ktorého rozhodnutím o umiestnení stavby sa určuje stavebný pozemok, umiestňuje sa stavba na ňom, určujú sa podmienky na umiestnenie stavby, určujú sa požiadavky na obsah projektovej dokumentácie a čas platnosti rozhodnutia. Skutočnosť, že zákonodarca v tomto ustanovení použil jednotné číslo vo vzťahu k stavebnému pozemku automaticky neznamena, že stavebným pozemkom sa rozumie jeden pozemok. K podpore svojej argumentácie odkázal aj na ustanovenia § 3 ods. 1 písm. d), § 4 ods. 4 písm. c) vyhlášky č. 453/2000 Z. z. V dôsledku uvedeného stavebný úrad nepochybil, keď vo výrokovej časti preskúmaného rozhodnutia označil ako stavebné pozemky registra C KN, t. j. pozemky evidované v katastrálnej mape,

- výroková časť územného rozhodnutia nezodpovedá požiadavke § 47 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) (ďalej aj „správny poriadok“) v spojení s ust. § 39a ods. 1 stavebného zákona a § 4 ods. 3 písm. d) vyhlášky č. 453/2000 Z. z. V súlade s právomocou, ktorú má žalovaný zverenú podľa § 59 ods. 2 správneho poriadku nahradil výrokovou časťou, ktorá uvedeným požiadavkám nezodpovedala v celom rozsahu.

II.

Konanie na krajskom súde

3. Žalobca podal proti preskúvanému rozhodnutiu žalovaného správnu žalobu, ktorou sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci žalovanému na ďalšie konanie. Správny súd vo veci rozhodol rozsudkom č. k. 31S/42/2019-102 zo dňa 03. júna 2020, ktorým správnu žalobu ako nedôvodnú zamietol podľa § 190 SSP. Správny súd rozsudok odôvodnil nasledovne:

- námietka žalobcu, že preskúvaným rozhodnutím sú dotknuté jeho subjektívne práva je nedôvodná, pretože je všeobecná a pokiaľ nekonkretizuje spôsob a rozsah obmedzenia práv žalobcu, nemôže byť relevantná a je vyhodnotená výlučne ako nepodložená a nepreukázaná a tým nedôvodná obava žalobcu. Bez vymedzenia konkrétnych dôsledkov a ich prejavov žalobcom výlučne tvrdeného obmedzenia jeho práv napadnutým rozhodnutím, nemôže takáto námietka obstáť ako dôvodná. Takto formulovaná námietka neumožňuje žalovanému na ňu konkrétne a vecne reagovať v rámci obrany v konaní pred správnym súdom a argumentačne ju prípadne efektívne vyvrátiť a v konečnom dôsledku neumožňuje ani správne súdu zaujať konkrétne vecné stanovisko z hľadiska vyhodnotenia jej dôvodnosti alebo nedôvodnosti. Preto si žalobca nesplnil svoju procesnú povinnosť tvrdiť a preukázať nezákonnosť preskúvaného rozhodnutia žalovaného. V pomeroch prejednávanej veci bola požiadavka riadneho splnenia povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti zo strany žalobcu spojená s tvrdením konkrétneho spôsobu a rozsahu dôsledkov žalobcom tvrdeného obmedzenia jeho práv,
- o naplnení podmienky podľa § 2 ods. 2 SSP je možné hovoriť len vtedy, pokiaľ žalobca uplatňuje správnu žalobu ako právny prostriedok ochrany svojich verejných subjektívnych práv a oprávnených záujmov. Pri absencii tejto podmienky nemôže byť správna žaloba úspešná,
- zo žalovaným predloženého mapového zobrazenia tak, ako bolo prílohou vyjadrenia sa žalovaného ku správnej žalobe (č. l. 45) vyplýva, že predmetná základňová stanica má byť umiestnená na pozemku, ktorý s pozemkom žalobcu, na ktorom je umiestnená stavba jeho rodinného domu (parc. č. XXXX/X k. ú. N.) nesusedí. Medzi týmito pozemkami sú ďalšie pozemkové nehnuteľnosti a takémuto opisu skutkovej situácie na mieste korešponduje i katastrálna mapa - situácia, ktorá je prílohou prvostupňového správneho rozhodnutia,
- pokiaľ žalobca namietal, že stavebný úrad neriešil ani vzájomný odstup navrhovanej a umiestňovanej stavby k rodinnému domu žalobcu, ktorý musí spĺňať požiadavky (napr. urbanistické, architektonické, životného prostredia, atď.), a teda v tejto časti námietku viazal už priamo k odstupu medzi umiestnenou stavbou a rodinným domom žalobcu, je táto argumentácia žalobcu z dôvodu absencie jej konkretizácie prostredníctvom vymedzenia konkrétnych spôsobov a dôsledkov napadnutého rozhodnutia o umiestnení stavby na verejné subjektívne práva žalobcu, hodnotená správnym súdom ako nedôvodná,
- k námietke, že umiestňovaná stavba bude mať vplyv na všeobecnú hodnotu žalcovho pozemku uviedol, že k momentu právoplatnosti preskúvaného rozhodnutia žalovaného nebolo zrejmé, jednoznačné a ani preukázané, či by išlo o vplyv na cenu nehnuteľnosti žalobcu v smere jej zvýšenia (v dôsledku zhodnotenia ceny pozemkov v danej lokalite na základe pokrytia uvedeným príslušným signálom VRS k systémom GSM, UMTS a LTE) alebo v smere zníženia tejto ceny, a teda aj k momentu vydania rozsudku je táto námietka žalobcu správnym súdom hodnotená len ako hypotetická, postrádajúca relevantnosť, v dôsledku čoho je nedôvodná,
- akákoľvek stavba umiestená vo verejnom záujme, má vplyv na cenu okolitých nehnuteľností, čo však pri absencii preukázania obmedzenia práv a právom chránených záujmov vlastníkov alebo oprávnených užívateľov okolitých nehnuteľností, a ktoré obmedzenie by malo relevantnú intenzitu, s ktorou existujúca právna úprava spája konkrétne formy kompenzácie tohto obmedzenia (napr. ako je tomu podľa úpravy § 66 ods. 1 písm. a, ods. 6 písm. f) zákona o elektronických komunikáciách alebo podľa Článku 20 ods. 4 Ústavy SR pri vyvlastnení alebo pri nútenom obmedzení vlastníckeho práva), nemôže bez ďalšieho zakladať záver o nezákonnosti akéhokoľvek rozhodnutia orgánu verejnej moci v súvislosti s umiestnením stavby vo verejnom záujme. V prípade samotnej absencie takejto relevantnej miery obmedzenia verejných subjektívnych práv a oprávnených záujmov vlastníkov nehnuteľností nie je potom vplyv umiestnenia stavby vo verejnom záujme na cenu okolitých nehnuteľností (samozrejme len za predpokladu jeho preukázania, čo v prejednávanej veci naplnené nebolo), relevantným,
- otázka vplyvov prevádzky predmetného telekomunikačného zariadenia na zdravie občanov bola v správnom konaní riešená v súlade s platnou právnou úpravou vyplývajúcou zo zákona č. 355/2007 Z. z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia a o zmene a doplnení niektorých zákonov, tak ako vyplýva zo záhlavia označeného záväzného stanoviska. Uvedenému zodpovedá i výrok napadnutého rozhodnutia v rámci vymedzenia ďalších podmienok vyplývajúcich z vyjadrení dotknutých orgánov

(podmienky, ktorými sa zabezpečí ochrana verejných záujmov), v ktorom je citované vymedzenie povinností prevádzkovateľa tak, ako vyplývajú zo Záväzného stanoviska Ministerstva dopravy a výstavby Slovenskej republiky, Útvaru vedúceho hygienika zo dňa 24.10.2017,

- k námietke žalobcu, že žalovaný mal rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu zrušiť a vrátiť mu na ďalšie konanie a nie ho zmeniť, správny súd uviedol, že nakoľko žalovaný vyhodnotil ako naplnené podmienky podľa § 59 ods. 2 správneho poriadku, postupoval zákonne, keď napadnuté rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa zmenil tak, ako vyplýva z výroku napadnutého rozhodnutia,

- k námietke v časti ohrozenia „stability územia“ konštatuje správny súd absenciu vymedzenia konkrétneho tvrdenia žalobcu a jeho preukázania žalobcom, podľa ktorého by rozhodnutím o umiestnení stavby - napadnutým rozhodnutím, boli porušené alebo priamo dotknuté verejné subjektívne práva alebo právom chránené záujmy žalobcu, všetko v nadväznosti na úpravu podľa § 2 ods. 2 SSP,

- pokiaľ žalobca poukazoval na rozhodnutie NS SR sp. zn. 8Sžp 20/2012 a tiež Nález Ústavného súdu SR sp. zn. PL.ÚS 19/2019, tak správny súd konštatoval, že tieto rozhodnutia majú podstatne odlišný skutkový základ, v dôsledku čoho ich nemožno v prejednávanej veci aplikovať. Žalobca len účelovo z kontextu týchto rozhodnutí vytrhol argumentáciu nezohľadniac pritom odlišnosti prejednávaných vecí,

- k námietke žalobcu, že žalovaný sa v preskúmanom rozhodnutí nedostatočne vysporiadal s jeho vlastníckym právom a len skonštatoval, že nepreukázal užívaciú dohodu správny súd uviedol, že táto námietka nie je dôvodná, pretože nezodpovedá skutočnosti s poukazom na časť preskúmaného rozhodnutia, v ktorej sa žalovaný s touto námietkou vysporiadal,

- pokiaľ žalobca namietal doručovanie napadnutého rozhodnutia verejnou vyhláškou, je táto námietka žalobcu hodnotená ako nedôvodná s poukazom na právnu úpravu § 42 ods. 2 stavebného zákona v spojení so zohľadnením povahy umiestnenej stavby, ktorá je líniovou stavbou podľa § 139 ods. 3 písm. f) stavebného zákona. Ťažiskovo, vzhľadom na úpravu podľa § 42 ods. 2 stavebného zákona správny súd skonštatoval, že prvostupňový správny orgán v súlade so zákonom zvolil zákonom upravenú odôvodnenú formu doručovania územného rozhodnutia o umiestnení líniovej stavby, v nadväznosti na čo táto námietka žalobcu nie je dôvodná.

III.

Konanie na kasačnom súde

4. Žalobca (sťažovateľ) podal proti rozsudku v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť z dôvodu, že mu krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 440 ods. 1 písm. g) SSP.

5. Kasačnú sťažnosť odôvodnil nasledovne:

- správny súd nesprávne vyhodnotil, že pokiaľ sťažovateľ nie je vlastníkom susediaceho pozemku s pozemkom, na ktorom má byť umiestnená základňová stavba, tak nie je možné poskytnúť ochranu subjektívnym právam a oprávneným záujmom sťažovateľa. Z administratívneho spisu je zjavné a nepochybné, že sú priamo dotknuté sťažovateľove vlastnícke a užívacie práva k jeho rodinnému domu s pozemkami, pretože umiestňovaná stavba na pozemkoch parc. č. XXXX, XXXX/XX a XXXX/X v k. ú. N. „bude zdrojom“ poškodzovania sťažovateľovho domu, zdravia a aj životného prostredia,

- v kontexte správnym súdom vytýkaného nepreukázania obmedzenia práv a právom chránených záujmov vlastníkov alebo oprávnených užívateľov okolitých nehnuteľností, respektíve relevancie ich intenzity uviedol, že v sťažovateľovom prípade nie je možné preukázať už ohrozenie alebo porušenie týchto práv a zároveň súdu uviesť nejakú kompenzáciu, keďže stavba ešte nestojí, a zároveň mal za to, že nejde o verejný záujem v právnom slova zmysle,

- stavebný úrad ignoroval žalobcu vo vzťahu k jeho vlastníckemu právu a neriešil prístup k umiestňovanej stavbe (keďže ide len o rozhodnutie o umiestnení stavby), pričom riešenie uvedeného odsunul až na samotné stavebné konanie. Nezaoberal sa skutočnosťou, že je ohrozená „stabilita územia“, pričom je priamo dotknutý a ohrozený sťažovateľov rodinný dom, respektíve právo na nerušené užívanie svojej nehnuteľností,

- protokol o objektivizácii intenzity elektromagnetického poľa a výsledky meraní spolu s výpočtom úrovne expozície obyvateľov mal byť predložený skôr než po právoplatnom rozhodnutí o umiestnení stavby a jej vydanom stavebnom povolení, z dôvodu posúdenia či umiestnená základňová stavba, je umiestnená na správnych a najmä vhodných pozemkoch.

6. Pre vyššie uvedené dôvody sťažovateľ navrhol napadnutý rozsudok správneho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie podľa § 462 ods. 1 SSP.

7. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti nevyjadril.

8. Ďalší účastník konania sa vo svojom vyjadrení ku kasačnej sťažnosti uviedol, že správny súd sa zaoberal veľmi podrobne všetkými tvrdeniami uvedenými v žalobe jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach. Reagoval na všetky, i keď ničím nepreukázané tvrdenia žalobcu, pričom vychádzal zo skutočností zrejmych z administratívneho spisu a rozhodnutia žalovaného. Väčšina námietok uplatnených sťažovateľom je všeobecných bez konkrétnych poukazov na namietané porušenia subjektívnych práv a tieto tvrdenia zároveň ničím nepreukázal. Ďalej k sťažnostnej argumentácii dodal, že:

- rodinný dom sťažovateľa je vzdialený 37,69 m od pozemku, na ktorom je preskúvaným rozhodnutím povolené umiestnenie stavby ďalšieho účastníka, čo je dostatočná vzdialenosť, najmä vzhľadom to, že podľa vyhlášky č. 532/2002 Z. z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o všeobecných technických požiadavkách na výstavbu je postačujúca vzdialenosť medzi rodinnými domami 7 m. Okrem toho medzi domom sťažovateľa a pozemkom určeným preskúvaným rozhodnutím na stavbu stojí ešte jeden rodinný dom, pričom stavba nebude presahovať výšku 30 m, čo samé o sebe svedčí o tom, že stabilita rodinného domu sťažovateľa umiestňovanou stavbou nemôže byť nijako ohrozená,
- v spise sa nachádzajú všetky stanoviská a vyjadrenia týkajúce sa posudzovania možných negatívnych vplyvov na zdravie občanov nachádzajúcich sa v okolí stavby, ktoré vyžaduje právny poriadok SR. Tiež je z neho jednoznačné, že investor (ďalší účastník konania) ešte pred uvedením stavby do trvalej prevádzky bude povinný predložiť príslušnému správne mu orgánu protokol o meraní intenzity elektromagnetického poľa tak, ako to vyžadujú príslušné normy upravujúce prípustné hodnoty elektromagnetického žiarenia,

9. Pre uvedené navrhol ďalší účastník konania, aby kasačný súd zamietol kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú podľa § 461 SSP.

IV.

Konanie pred kasačným súdom

10. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v postavení kasačného súdu (ďalej aj „kasačný súd“) preskúmal vyššie uvedený rozsudok správneho súdu v rozsahu podanej kasačnej sťažnosti. Jeho pôsobnosť pre toto konanie a rozhodnutie je daná v § 11 písm. h) SSP a § 101e ods. 2 zákona číslo 757/2004 Z. z. o súdoch a zmene a doplnení niektorých zákonov v účinnom znení (ďalej len „zákon o súdoch“).

11. Kasačný súd s ohľadom na § 455 SSP nepovažoval za potrebné nariadiť vo veci pojednávanie a rozhodol o kasačnej sťažnosti bez jeho nariadenia. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 30. marca 2023 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 SSP).

12. So zreteľom na § 439 ods. 1, § 442 ods. 1, § 443 ods. 2 SSP kasačný súd skonštatoval, že podaná kasačná sťažnosť smeruje proti rozsudku, voči ktorému je prípustná, bola podaná včas a oprávnenou osobou.

13. Kasačný súd následne preskúmal napadnutý rozsudok správneho súdu a v medziach kasačnej sťažnosti aj rozhodnutia správnych orgánov a vyhodnotil kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú. Bližšie tieto závery odôvodňuje v nasledovnom texte.

V.

Vybrané ustanovenia, z ktorých kasačný súd vychádzal

Podľa 5 ods. 9 SSP v konaní pred správnym súdom majú účastníci konania rovné postavenie. Účastníci konania sú povinní preukázať svoje tvrdenia a vykonať úkony v lehote určenej správnym súdom.

Podľa § 121 ods. 1 účastníci konania sú povinní označiť v žalobe a vo vyjadrení k nej dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Správny súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná.

Podľa § 453 ods. 2 SSP kasačný súd je viazaný sťažnostnými bodmi; to neplatí, ak napadnuté rozhodnutie bolo vydané v konaní, v ktorom krajský súd nebol viazaný žalobnými bodmi. Na dôvody, ktoré účastník konania uviedol až po uplynutí lehoty na podanie kasačnej sťažnosti, kasačný súd neprihliada.

VI.

Právne posúdenie veci kasačným súdom

14. Kasačný súd úvodom právneho posúdenia považuje za vhodné konštatovať, že sťažovateľ v kasačnej sťažnosti v podstate len opakuje a „recykluje“ argumentáciu uplatnenú už v správnej žalobe. Správny súd sa s touto argumentáciou riadne vysporiadal, čo ani zo strany sťažovateľa namietané nebolo, či už v zmysle vymedzenia sťažnostných bodov alebo v zmysle samotného obsahu kasačnej sťažnosti (kasačná sťažnosť nebola odôvodnená podľa § 440 ods. 1 písm. f) SSP). Sťažovateľ teda napadol rozsudok správneho súdu len v rozsahu právneho posúdenia (§ 440 ods. 1 písm. g) SSP), ktoré považoval za nesprávne.

15. Správny súd svoje právne posúdenie veci (respektíve posúdenie dôvodnosti správnej žaloby) v podstatnom rozsahu založil na tom, že sťažovateľ síce tvrdil, že preskúmaným rozhodnutím nastalo porušenie jeho subjektívnych práv, avšak svoje tvrdenia jednak bližšie nekonkretizoval a ani nijak nepreukázal. V dôsledku uvedeného teda sťažovateľ nespĺnil svoju argumentačnú povinnosť (či skôr bremeno) vyplývajúcu mu z ustanovení § 5 ods. 9 a § 121 ods. 1 SSP.

16. Správny súd však nespočinul len pri tomto odôvodnení, ale aj napriek nedostatkom konkrétnej žalobnej argumentácie sa jednotlivito vysporiadal so žalobnými námietkami a teda poskytol odpovede na predložené právne otázky vzťahujúce sa na zákonnosť preskúmaného rozhodnutia a je možné konštatovať, že sa s nimi náležite vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu podstatnú otázku.

17. Čo sa týka vymedzenia samotnej kasačnej sťažnosti, respektíve kvality právnych argumentov, ktoré sú jej obsahom, kasačný súd hodnotí, že sťažovateľ sa opätovne obmedzil na vágne tvrdenia o porušení jeho subjektívnych práv (napr. vlastníckeho alebo užívacieho práva k nehnuteľnosti), tak ako tomu bolo v jeho správnej žalobe. Tieto tvrdenia však ďalej nerozvíja tak, aby z nich bolo možné vyvodiť, prečo alebo vôbec v akom rozsahu sú tieto konkrétne vytýčené subjektívne práva dotknuté práve preskúmaným rozhodnutím žalovaného a teda prečo správny súd nesprávne právne posúdil žalobné námietky sťažovateľa. Sťažovateľ ani navyše vôbec nevyhradil právne predpisy, s ktorými by mal byť právny názor správneho súdu v rozpore (prípadne, ktoré nesprávne aplikoval). Uvedené skutočnosti výrazne podkopávajú váhu tvrdení sťažovateľa a to až do takej miery, kedy nie je možné uvažovať o dôvodnosti kasačnej sťažnosti ako celku. Skutočnosti a tvrdenia uvádzané sťažovateľom majú podľa kasačného súdu vo svetle vyššie zmieneného skôr len charakter všeobecných ponosov na ním číro subjektívne vnímané nepravosti, ktoré však takto formulované postrádajú objektívnu váhu.

18. Kasačná sťažnosť musí byť naformulovaná dostatočne konkrétne, pretože kasačnému súdu nepatrí úloha namiesto sťažovateľa vyhľadávať možné porušenia zákona zo strany správneho súdu. V kasačnom konaní majú účastníci rovné postavenie a kasačný súd je oprávnený posudzovať zákonnosť rozsudku správneho súdu len v rozsahu sťažnostných bodov (§ 5 ods. 9 veta prvá, § 453 ods. 2 SSP).

19. Pre úplnosť sa kasačný súd k námietkam uplatneným v kasačnej sťažnosti jednotlivito vyjadruje nasledovne (v poradí zodpovedajúcom bodu 5 tohto rozsudku):

- s námietkou porušenia subjektívnych práv sťažovateľa preskúmaným rozhodnutím žalovaného sa správny súd vysporiadal v bode 14 napadnutého rozsudku (presnejšie v druhom odseku). Toto odôvodnenie korešponduje s obsahom administratívneho spisu. Kasačný súd teda nevzhliadol dôvodnosť námietky, že porušenie sťažovateľových práv má byť práve z administratívneho spisu zrejme,

- s námietkou týkajúcou sa nemožnosti preukázať vopred ohrozenie alebo porušenie sťažovateľových práv pred zrealizovaním umiestňovanej stavby sa správny súd vysporiadal v bode 14 napadnutého rozsudku (presnejšie v štvrtom a piatom odseku). Kasačný súd sa s týmto právnym posúdením v kontexte sťažovateľom uplatnenej námietky stotožňuje a to najmä vzhľadom na skutočnosť, že pokiaľ sťažovateľ nie je sám schopný aspoň tvrdiť a zrejme už vôbec nie preukázať vplyv preskúmaného rozhodnutia (resp. ním umiestňovanej stavby) na všeobecnú hodnotu jeho nehnuteľností, tak zrejme nie je možné uvažovať o tom, že by umiestnenie stavby vo verejnom záujme bolo spôsobilé v relevantnej miere obmedziť sféru jeho subjektívnych práv,

- s námietkou ohľadom vysporiadania sa s prístupom k umiestňovanej stavbe a ohrozením „stability územia“ sa správny súd vysporiadal v bode 17 napadnutého rozsudku. K tomuto odôvodneniu kasačný súd nepovažuje za potrebné čokoľvek dodať, keďže táto námietka je obsahovo totožná s námietkou uplatnenou v správnej žalobe a sťažovateľ teda ani nedôvodí prečo je právne posúdenie správneho súdu nesprávne,

- s námietkou sťažovateľa ohľadom vplyvu umiestňovanej stavby na zdravie sťažovateľa, respektíve posúdenia jej vplyvu na zdravie obyvateľov sa správny súd vysporiadal v bode 15 napadnutého rozsudku. S týmto posúdením sa kasačný súd tiež stotožňuje pretože správny súd odkázal na Záväzné stanovisko Ministerstva dopravy a výstavby Slovenskej republiky, Útvaru vedúceho hygienika zo dňa 24.10.2017, ktoré je súčasťou administratívneho spisu. V tomto stanovisku bol vyjadrený súhlas s návrhom žiadateľa o vydanie územného rozhodnutia a zároveň mu bola uložená povinnosť splnenia podmienok pre uvedenie zariadenia do prevádzky, ktoré majú za cieľ elimináciu vplyvov na verejné zdravie. Z uvedeného je zrejmé, že ani táto sťažnostná námietka z hľadiska dôvodnosti neobstojí.

20. Jedinou námietkou, ktorú sťažovateľ zo správnej žaloby nezreprodukoval aj v kasačnej sťažnosti bola námietka týkajúca sa tvrdeného znehodnotenia kultúrnej pamiatky „Zvonica“ a oddychovej zóny zriadenej v jej okolí a to zrejme z dôvodu, že táto námietka ani nebola uplatnená v správnej žalobe. Pre uvedené kasačný súd konštatuje, že sa jedná o novú skutočnosť neuplatnenú pred nastúpením účinkov koncentrácie konania, ktorú preto ani nie je možné uplatniť v kasačnej sťažnosti v zmysle § 441 SSP a preto ju kasačný súd ani právne neposúdil.

VII.

Záverečné zhodnotenie a odôvodnenie rozsudku v časti trov

21. Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody kasačný súd považuje kasačnú sťažnosť za nedôvodnú a preto ju zamietol v zmysle § 461 SSP.

Podľa § 461 SSP kasačný súd zamietne kasačnú sťažnosť, ak po preskúmaní zistí, že nie je dôvodná.

Podľa § 168 SSP žalovanému prizná správny súd podľa pomeru jeho úspechu vo veci voči žalobcovi právo na náhradu dôvodne vynaložených trov konania iba, ak to možno spravodlivo požadovať. Orgánu štátnej správy však náhradu trov právneho zastúpenia možno priznať len výnimočne.

Podľa § 169 SSP ďalší účastník, osoba zúčastnená na konaní a zainteresovaná verejnosť pri zúčastnení sa na konaní podľa § 42 ods. 1 písm. d) majú voči účastníkovi konania, ktorý nebol v konaní úspešný, právo na náhradu iba tých trov, ktoré im vznikli v súvislosti s plnením povinnosti, ktorú im správny súd uložil. Z dôvodov hodných osobitného zreteľa im môže správny súd na návrh priznať právo na náhradu ďalších trov konania.

22. O náhrade trov kasačného konania rozhodol kasačný súd tak, že sťažovateľovi, ktorý v tomto konaní nemal úspech, ich náhradu nepriznal (§ 467 ods. 1 SSP a analogicky podľa § 167 ods. 1 SSP) a žalovanému náhradu trov konania nepriznal, lebo to nemožno spravodlivo požadovať (§ 467 ods. 1 SSP a analogicky podľa § 168 SSP). Ďalšiemu účastníkovi konania kasačný súd náhradu trov kasačného konania podľa § 467 ods. 1 SSP v spojení s § 169 SSP nepriznal, nakoľko mu v kasačnom konaní nebola uložená povinnosť, s plnením ktorej by mu trovy kasačného konania vznikli a nezhliadol dôvody osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali priznanie náhrady trov konania.

23. Senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky prijal rozsudok jednomyseľne (§ 139 ods. 4 SSP).

Poučenie :

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.

